

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: **Tomasz Grabek**

Bożena Bilkiewicz- Bańka - sprawozdawca

Ewa Piórecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy ze skargi radcy prawnego (...) na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD (...) o umorzeniu dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 438 pkt. 3) i 4) Kodeksu postępowania karnego i w związku z art. 297 § 1 pkt. 4) i 5) Kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233) uchylić w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r. i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący:
Tomasz Grabek

Członkowie:
Bożena Bilkiewicz- Bańka

Ewa Piórecka

UZASADNIENIE

W dniu (...) r. do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w Warszawie wpłynął wniosek radcy prawnego (...) o rozważenie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radcy prawnego (...). Skarżący wskazał, że radca prawny (...) w piśmie z (...) r. wystosowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) (...) zarzucił mu, że udzielił temu komornikowi sądowemu w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego pomocy „w wyłudzeniu”. Do wniosku radca prawny załączył kopię pisma z dnia (...)r. skierowanego do (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...).

Główny Rzecznik Dyscyplinarny w Warszawie, pismem z dnia (...) r., przekazał wniosek radcy prawnego (...), zgodnie z właściwością miejscową i rzeczową do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...) r., oznaczonym sygn. akt RD – (...) wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne, określone w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 30 i art. 31 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postanowieniem z dnia (...) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie przedstawił radcy prawnemu (...) zarzut popełnienia

przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.). W uzasadnieniu wskazał, że radca prawny (...) w dniu (...) r. w Lublinie wykonując czynności zawodowe jako pełnomocnik dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym, w piśmie skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) (...), użył w jego treści sformułowań *„działania pełnomocnika wierzyciela radcy prawnego (...), który musiał Panu wskazać nieprawdziwy adres, a czego Pan nie sprawdził, to przynajmniej zwykła pomoc w wyłudzeniu”*, czym nadużył wolności słowa i pisma oraz naruszył godność zawodu radcy prawnego.

Przesłuchany w dniu (...) r. w charakterze obwinionego radca prawny (...) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i podtrzymał twierdzenia zamieszczone w piśmie z dnia (...) r. Złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że radca prawny (...) działając jako pełnomocnik wierzyciela wniósł do sądu pozew o zapłatę kwoty, która została uiszczona, niezawiadamiając uprzednio OIRP w Lublinie, że pozywa innego radcę prawnego czyli (...). W pozwie podał adres pozwanego, który nigdy nie był jego adresem zamieszkania, ani zameldowania, ani też nie adresem do doręczeń. Na podstawie złożonego pozwu sąd wydał nakaz zapłaty a następnie nadał mu klauzulę wykonalności, która nie była prawidłowa, bowiem w swojej treści nie zawierała oznaczonego numeru PESEL dłużnika. Radca prawny (...) przed złożeniem pozwu, jak i przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, nie sprawdził czy dług został zapłacony. W ocenie obwinionego świadczy, to o złej fachowości zawodowej radcy prawnego, albo też było działaniem celowym zmierzającym do wyłudzenia pieniędzy na rzecz klienta. Rada prawny (...) podkreślił, że jest gotowy przeprosić (...), o ile ten przyzna, że nie sprawdzał okoliczności uregulowania długu, a tym samym potwierdzi brak fachowości w prowadzonym postępowaniu. (...) załączył do akt sprawy dokumenty potwierdzające jego zadaniem, nieprawidłowe wykonywanie czynności zawodowych przez radcę prawnego (...). Obwiniony oświadczył, że nie występował ze skargą na czynności i działania radcy prawnego, celem wszczęcia przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego i analizie zgromadzonego materiału dowodowego, postanowieniem nr RD – (...) z dnia (...) r. umorzył dochodzenie przeciwko radcy prawnemu (...), uznając, że stwierdzone przewinienie dyscyplinarne ma charakter mniejszej wagi. Orzekł ponadto, że po uprawomocnieniu się postanowienia wystąpi do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (...) ostrzeżenia diekańskiego.

W uzasadnieniu postanowienia opisał przebieg przeprowadzonego postępowania oraz odniósł się do obowiązującego porządku prawnego. Ustosunkowując się do wyników postępowania dyscyplinarnego stwierdził, że uznał, iż radca prawny (...) przy wykonywaniu czynności zawodowych jako pełnomocnik dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.). W jego ocenie obwiniony radca prawny zamieszczając w piśmie z dnia (...) r. sformułowanie w brzmieniu *„działania pełnomocnika wierzyciela - radcy prawnego (...), który musiał Panu wskazać nieprawdziwy adres, a czego Pan nie sprawdził, to*

przynajmniej zwykła pomoc w wyłudzeniu”, nadużył wolności słowa i pisma oraz naruszył godność zawodu radcy prawnego.

Stwierdził, że radca prawny nie powinien przy wykonywaniu czynności zawodowych używać w treści redagowanych pism procesowych słów i określeń, które przekraczają wolność słowa zagwarantowaną radcom prawnym ustawowo przez przysługujący im immunitet materialny. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie zastrzeżenia co do prawidłowości pracy radcy prawnego obwiniony powinien był zgłosić właściwemu organowi dyscyplinarnemu działającemu przy właściwej okręgowej izbie radców prawnych. Obwiniony nie skorzystał z takowej możliwości, a podjęte przez niego postępowanie, było niezgodne z przepisami prawa i stało się faktyczną podstawą przedstawionego mu zarzutu dyscyplinarnego.

Wyjaśniając motywy rozstrzygnięcia podał, że postępowanie radcy prawnego (...) stanowi przewinienie dyscyplinarne ale w jego ocenie ma charakter przewinienia mniejszej wagi. Stwierdził, że z uwagi na treść zarzutu i okoliczności popełnienia przewinienia wskazanego w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów „wydaje się”, iż można poprzestać na udzieleniu radcy prawnemu (...) ostrzeżenia. Wyjaśnił, że regulacja art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych daje możliwość załatwienia sprawy o przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, bez konieczności występowania do sądu dyscyplinarnego z wnioskiem o ukaranie obwinionego. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, w okolicznościach przedmiotowej sprawy ostrzeżenie dziekańskie będzie stanowić wystarczającą reakcję na będące przedmiotem dochodzenia nieprawidłowe zachowanie obwinionego radcy prawnego i spełni wobec niego cel prewencyjno - wychowawczy.

W złożonym odwołaniu radca prawny (...) zarzucił, że postanowienie z dnia (...) r., rażąco narusza zasady etyki zawodowej radców prawnych oraz przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych. Zawniósł o przekazanie sprawy do Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie i uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu który w jego ocenie bezpodstawnie uznał działania pokrzywdzonego za wyczerpujące znamiona występku „wyłudzenia”. Użyte przez obwinionego sformułowania naruszające skarżącego dobra osobiste, w postaci dobrego imienia i czci oraz jego zachowanie godzące w autorytet wykonywanego zawodu radcy prawnego uzasadniają wymierzenie temu radcy prawnemu kary nagany oraz zobowiązanie go, w terminie siedmiu dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego przez Sąd Dyscyplinarny, do przeproszenia pokrzywdzonego oraz uiszczenia na rachunek Ogólnopolskiej Fundacji Radców Prawnych „*Subsidio venire*” kwoty 1 000,00 zł (jeden tysiąc złotych). Skarżący zamieścił w odwołaniu treść przeprosin jakie powinny być w stosunku do niego skierowane.

W obszernym uzasadnieniu odwołania pokrzywdzony nie zgodził się z motywami zaskarżonego postanowienia z dnia (...) r., bowiem w jego ocenie przedstawiony w uzasadnieniu stan faktyczny nie wskazuje, że ustalony czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi a zastosowana wobec radcy prawnego (...) kara upomnienia jest nieadekwatna do stopnia przewinienia jakiego dopuścił się.

Podniósł, że zarzucanie komukolwiek (a tym bardziej osobie wykonującej zawód zaufania publicznego) czynności „wyłudzenia” narusza nie tylko dobra osobiste (godność, dobre imię) osoby wobec której jest takie sformułowanie czynione, lecz w sytuacji gdy takie epitety padają z ust profesjonalisty, osoby zaufania publicznego radcy prawnego stanowi to również delikt dyscyplinarny i narusza w jego ocenie art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 13, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 5 i art. 50 ust. 1, art. 52 ust. 3 oraz art. 52 ust. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr

8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.).

Skarżący odwołał się do okoliczności złożenia pozwu o zapłatę przeciwko (...), klientowi radcy prawnego (...) wskazując, że było ono poprzedzone analizą stanu zadłużenia dłużnika. W tym zakresie wymienił ponadto jakie obowiązki z mocy ustawy o własności lokali ciążyą na właścicielach lokali. Wyjaśnił, że dochowując najwyższej staranności i mając na względzie dobro mocodawcy, nie dopuścił się w żadnej mierze działania dającego podstawy do formułowania twierdzeń, jakoby dopuszczał się wyłudzenia.

Zarzucił, że kwestionowane postanowienie jest wadliwe bowiem radca prawny (...) podtrzymując czynione mu zarzuty, nie wykazał skruchy, a ewentualne przeprosiny uzależnił od przyznania się przez pokrzywdzonego do „nie sprawdzenia okoliczności uregulowania długu przez (...)”. Podniósł, ponadto że radca prawny (...) nigdy nie skontaktował się z nim, a mając taką możliwość, nie dążył do wyjaśnienia sprawy. Istotne jest także, iż nie poddał kontroli jakiejkolwiek uprawnionej w prawie i właściwej instytucji stawianych mu zarzutów, rzekomego wyłudzenia (Prokuratura, Rzecznik Odpowiedzialności Dyscyplinarnej). W ocenie skarżącego takim zachowaniem obwiniony eskaluje rozmiar występkę dyscyplinarnego jakiego dopuścił się, co winno skutkować wystąpieniem do Sądu Dyscyplinarnego o nałożeniu kary nagany, kary finansowej i zobowiązania do przeproszenia. Podkreślił, że zarzuty czynione przez osobę, która wykonuje zawód zaufania publicznego i ma świadomość skutków takowego naruszenia są dla niego krzywdzące i godzą w jego dobre imię i część i stanowią ujmę dla zawodu radcy prawnego.

W konkluzji odwołania stwierdził, że w trakcie ponad dziesięcioletniej praktyki zawodowej stara się wykonywać zawód radcy prawnego z godnością, z zachowaniem najwyższych standardów oraz przy dołożeniu szczególnej staranności.

Odwołanie wniesione w terminie przez skarżącego radcę prawnego (...) zostało rozpoznane na jawnym posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) w dniu (...) r., na które skarżący nie stawił się.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uwzględnił odwołanie skarżącego bowiem nie znalazł wystarczających przesłanek do obalenia argumentów odwołania tym bardziej, że dostrzegł z urzędu również inne uchybienia nie podniesione w jego treści. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie przedwcześnie uznał, iż sprawa została wyjaśniona w stopniu wystarczającym do wydania postanowienia o umorzenia dochodzenia, z uwagi na dopuszczenie się przez obwinionego radcę prawnego, przewinienia mniejszej wagi. Istotne w sprawie kwestie dotyczące wykazania, że przypisany obwinionemu czyn charakteryzował się przewinieniem dyscyplinarnym mniejszej wagi nie zostały wyjaśnione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, toteż zarzuty strony skarżącej sformułowane w tym zakresie zasługują na podzielenie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w stosunku do postanowienia o umorzeniu postępowania, przewidziany został tryb zażaleniowy, w którym sądy - po przeprowadzeniu posiedzenia - wydają postanowienie. Uprawnieniem sądów dyscyplinarnych w tym trybie jest jedynie kontrola zasadności postanowienia wydanego przez rzecznika dyscyplinarnego. W toku postępowania Okręgowy Sąd

Dyscyplinarny nie prowadzi dodatkowego postępowania dowodowego. Niedopuszczalne jest także wszczęcie z urzędu, w stosunku do radcy prawnego, przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postępowania dyscyplinarnego, w wyniku rozpoznania odwołania od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia tego postępowania (por. wyrok SN z dnia 1 września 2004 r., sygn. akt SDI 39/04). Czynności sądów dyscyplinarnych są w tym trybie czynnościami prowadzonymi w całości przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, a funkcją tych czynności jest kontrola zasadności postanowień wydanych przez rzecznika dyscyplinarnego. Obowiązkiem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego było rozpoznanie odwołania skarżącego radcy prawnego (...) i utrzymanie w mocy bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia, bądź też zmiana zaskarżonego postanowienia ale tylko i wyłącznie w zakresie podstawy prawnej wynikającej z art. 17 § 1 K.p.k.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, że obwiniony radca prawny (...) przy wykonywaniu czynności pełnomocnika procesowego dłużnika (...) wbrew obowiązującym regulacjom art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) w piśmie z dnia (...) r. użył sformułowań nie odnoszących się do istoty sprawy, niemerytorycznych i ocennych w stosunku do pracy radcy prawnego (...) jako pełnomocnika. W treści pisma skierowanego do organu egzekucyjnego jakim jest Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) (...) napisał: „*działania pełnomocnika wierzyciela - radcy prawnego (...), który musiał Panu wskazać nieprawdziwy adres, a czego Pan nie sprawdził, to przynajmniej zwykła pomoc w wyłudzeniu*”. Zacytowane wywody zamieszczone w piśmie z dnia (...) r. wskazują na niezachowanie przez obwinionego zawodowego dystansu do sprawy, wyrażaniu własnych opinii i osobistego stosunku do skarżącego co nie było uzasadnione rzeczową potrzebą prowadzonej przez radcę prawnego jako pełnomocnika, sprawy. Użyte w piśmie zwroty nie mieściły się w zagwarantowanej ustawowo, a przysługującej przy wykonywaniu czynności zawodowych, radcowskiej wolności słowa i pisma. Skoro obwiniony radca prawny użył w stosunku do skarżącego jako radcy prawnego wartościujących sformułowań to takim działaniem wypełnił znamiona przewinienia dyscyplinarnego wynikającego z ustawy o radcach prawnych w związku regulacjami Zasad Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, błędnie, w podstawie prawnej postanowienia (kolejnego postanowienia tego organu objętego postępowaniem odwoławczym tut. Sądu) jako podstawę swojego rozstrzygnięcia przywołał „art. 17 § 3 K.p.k.”. Wbrew obowiązującym regulacjom prawnym w postanowieniu organ ten nie wskazał prawidłowo podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia. Zauważyć należy, że przepisy prawne wskazywane w podstawie prawnej orzeczenia należy przywoływać poprzez podanie określonego artykułu w niniejszej sprawie art. 17 § 1 K.p.k. i konkretnego punktu tego przepisu uzasadniającego umorzenie dochodzenia. Z uwagi na motywy wynikające z uzasadnienia postanowienia można domniemywać, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, zaistniałą sytuacją przewinienia radcy prawnego (...) skonkretyzowaną i opisaną w uzasadnieniu postanowienia objął normą art. 17 § 1 pkt 3 K.p.k.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego uzasadnienie zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej podstaw prawnych rozstrzygnięcia o umorzeniu dochodzenia - nawet w minimalnym stopniu nie spełnia wymogów określonych w art. 424 § 1 pkt 2 K.p.k., a to z kolei uniemożliwia przeprowadzenie pełnej jego kontroli instancyjnej. Brak wskazania rzeczywistych i konkretnych argumentów

przemawiających za uznaniem przypisanych obwinionemu czynów, jako przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi sprawił, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, nie był w stanie merytorycznie ustosunkować się do zarzutów odwołania. Musiałby bowiem dokonywać samodzielnej oceny czynu jakiego dopuścił się obwiniony i wypowiadać się, czy stanowi on przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi.

Odnosząc się wprost do oceny stopnia czynu popełnionego przez radcę prawnego (...) jako przewinienia dyscyplinarne, Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie rozważania ograniczył do niezbyt klarownej, jednozdaniowej, konstatacji, że *„biorąc pod uwagę treść zarzutu i okoliczność popełnienia przewinienia wskazanego w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów wydaje się, iż można poprzestać na udzieleniu radcy prawnemu (...) ostrzeżenia, w trybie art. 66 ustawy o radach prawnych”*.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie wydając orzeczenie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 K.p.k. zobowiązany był odnieść się w sposób konkretny do kryteriów jakie zastosował przy ocenie stwierdzonego przewinienia dyscyplinarnego w kategoriach mniejszej wagi i w nawiązaniu do nich wykazać dlaczego uznał, że przypisany obwinionemu czyn cechuje się takim charakterem. Niepełna oraz ogólnikowa ocena charakteru popełnionego przewinienia dyscyplinarnego dokonana w zaskarżonym postanowieniu miała istotny wpływ na treść podjętego rozstrzygnięcia. W świetle poglądów orzecznictwa Sądu Najwyższego akceptowanych przez Skład Orzekający okoliczności co do oceny popełnionego czynu jako mniejszej wagi nie mogą być poddawane interpretacji rozszerzającej zarówno na korzyść jak i na niekorzyść sprawcy przewinienia dyscyplinarnego (por. postanowienie SN - Izba Wojskowa z dnia 9 września 2008 r. sygn. akt WZ 53/2008).

Lektura uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, upoważnia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny do stwierdzenia, że Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie nie zauważa różnicy w przytaczaniu okoliczności, które należy mieć na względzie przy wymiarze kary i przy rozstrzyganiu o umorzeniu postępowania z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego uznanego jako czyn o znaczeniu mniejszej wagi. Przekonującym tego dowodem jest fakt, że w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia zaprezentował powierzchowne podejście do zagadnienia przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, który tej kwestii poświęcił 5 linijek tekstu (str. 3) kończąc je mało czytelną konkluzją, że *„wydaje się iż można poprzestać”*. Powyższe wskazuje, że Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie dokonał rażąco uproszczonej oceny stopnia znikomości przypisanego obwinionemu czynu, która w postępowaniu odwoławczym nie mogła zostać zaaprobowana bowiem nie jest jasne, jakie względy faktyczne i prawne legły u podstaw uznania, że popełnione przewinienie dyscyplinarne jest czynem mniejszej wagi, a tym samym uzasadnia wydanie postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

W świetle ustalonych okoliczności, zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, zaistniała dostateczna przyczyna uzasadniająca uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Dodatkowo Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że niedopuszczalne jest używanie w treści orzeczenia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie pojęć poza ustawowych, potocznych. W tym zakresie wskazuje na nieuprawnione określanie obwinionego radcy prawnego jako „mecenas (...)” oraz pokrzywdzonego rady prawnego jako „mecenas (...)” – strona druga i trzecia uzasadnienia postanowienia. Sformułowanie „mecenas” jest terminem zwyczajowym,

nie mającym umocowania w przepisach prawa, żaden powszechnie obowiązujący akt prawny nie zna pojęcia mecenas, a tym bardziej nie odnosi go do radcy prawnego. Należy także pamiętać, że to nie o „mecenas”, ale „radca prawny” jest tytułem zawodowym korzystającym z ochrony prawnej co wynika wprost z art. 1 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela pogląd skarżącego, że na obecnym etapie postępowania nie sposób podzielić stanowiska Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, iż w odniesieniu do przewinienia dyscyplinarnego radcy prawnego (...) można poprzestać jedynie na pozasądowym załatwieniu sprawy i umorzeniu postępowania oraz udzieleniu mu ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy o radcach prawnych jako wystarczającej reakcji na jego niewłaściwe zachowanie. W realiach niniejszej sprawy istnieje małe prawdopodobieństwo, że przewidywane złożenie wniosku o udzielenie obwinionemu radcy prawnemu dziekańskiego ostrzeżenia (o ile takie ostrzeżenie zostanie mu faktycznie udzielone przez Dziekana OIRP w Lublinie) będzie adekwatną sankcją mającą wpływ na osobę obwinionego i skłoni go do przestrzegania zasad etyki zawodowej, a tym samym korzystania z przysługującej mu jako radcy prawnemu wolności słowa i pisma bez przekroczenia granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą danej sprawy. Powyższy pogląd wynika z tego, że Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu znany jest z urzędu fakt udzielenia obwinionemu radcy prawnemu (...), w innych sprawach kilkunastu ostrzeżeń dziekańskich, z tytułu popełnienia przewinień dyscyplinarnych ocenianych jako czyny o charakterze znikomym.

Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie do dalszego prowadzenia, celem uzupełnienia postępowania wyjaśniającego.

POUCZENIE:

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie przysługuje od niego odwołanie - art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233) w związku z art. 426 § 1 K.p.k.

Przewodniczący
Tomasz Grabek

Sędziowie:
Bożena Bilkiewicz- Bańka

Ewa Piórecka